

Da denne Lov paa alle Punkter griber saa stærkt ind i den enkeltes Frihed til at have Raadighed over sin egen Besætning, naar smitsom Sygdom udbryder i denne, idet hele Myndigheden lægges i Autoriteternes Hænder, hvilket indrømmes er nødvendigt for at forebygge Udbredelse af Sygdommen, saa have vi ment, at naar det gælder Erstatningspørgsmaal, er det ikke nødvendigt udelukkende at lægge Afgørelsen i Autoriteternes Haand, og vi nære den Overbevisning, at vor Vædring vil forbedre Lovforslaget, idet en af Sogneraadet udnævnt Mand, som i alle Tilfælde tiltræder, vil tilføre Taksationen en gavnlig Erfaring, ligesom en saadan Mand mere maa antages at repræsentere den offentlige Mening i Sognet.

Et Mindretal (Sloth) maa først gøre opmærksom paa, at Ordene: „i kendelig Grad“ efter de hidtidige Erfaringer rimeligvis vil give Anledning til forskellig Bedømmelse fra Dyrlægernes Side og deraf følgende Ubehageligheder med Politifager og deslige for Ejere af saadanne Dyr.

Man indser heller ikke, at der opnaas noget i Retning af Bekæmpelse af Sygdommen ved de foreslaaede Indskrænkninger af Omsætningen, eller Betryggelse for Anvendelsen af svødet, kun vil Omsætningen af disse Dyr ske uden for de i Forslaget nævnte Pladser ganske som hidtil, da der intet er til Hindrer for Forsendelse baade med Jærnbaner og Dampstibe over hele Landet.

Man foreslaar derfor, at Stykket a. udgaaer, og at i Stedet indjættes Vædringen under Nr. 24. Herved opnaas formentlig det samme Resultat, idet Ejere af saadanne Dyr af den tilsynsførende Dyrlæge ville saa Tilhold om ikke at sælge disse undtagen til Slagtning, og foranledige den i Paragraffen anførte Kontrol med Rødens Anvendelse, der som Regel vil have til Følge, at Dyret kun har en meget lille Værdi, og derved bevirke, at disse Dyr ikke komme til Markeder o. s. v.

Dette vil tillige medføre, at Dyrlægen tvinges til en grundig Undersøgelse af de mistænkte Dyr, forinden han afgiver sit

Skøn over samme, og derved opnaas maaske den bedste Definition af Ordene: „i kendelig Grad“.

Et Mindretal (Bertelsen) maa fremhæve, at det foreliggende Lovforslag paa et af de vigtigste Punkter, nemlig med Hensyn til Bestemmelserne om Tuberculose, fuldstændig afviger fra de tidligere forelagte. De Lovforslag, der have været forelagte i de foregaaende Aar, have alle indeholdt Bestemmelser om, at Creaturejere under nærmere bestemte Forhold skulde være pligtige til at anmeldte Sygdommen for en Dyrlæge eller Politiet, og dersom Veterinærpolitiet fandt det nødvendigt, havde det Ret til at stride ind og give Forskrifter angaaende Afsondrings- og Desinfektionsforanstaltninger samt om Benyttelse af Rød, Mælk eller andre Produkter af de syge Dyr m. v. Men saaledes uden videre at give Politiet Ret til at stride ind, vil i de fleste Tilfælde blive utaaaleligt og for mange være forbundet med saa stort et Tab, at det vil være umuligt for dem at bære det, og det kan derfor ikke undre nogen, at dette mødte Modstand, og at der kun kunde være Tale om at gaa ind derpaa under den Betingelse, at vedkommende Creaturejer paa en eller anden Maade fik Ret til at fordre Nedslagning og Erstatning. Under Sagens Gang er det ogsaa gentagende blevet fremhævet, at der over for denne Sygdom kun var en af to Veje at gaa, hvis der skulde naas noget. Den ene var den, at Veterinærpolitiet fik Ret til at stride ind, imod at vedkommende Creaturejer fik Ret til at fordre Nedslagning og Erstatning; den anden var den, at der kun blev paalagt Ejeren visse Indskrænkninger i den fri Anvendelse af det syge Dyr og dets Produkter. Da det har vist sig, at den først anthvede Vej har været ufremkommelig, er det foreliggende Lovforslag slaaet ind paa den sidst anthvede, saa der er Haab om at naa et Resultat paa dette vanskelige Punkt. Men da Mindretallet er af den Mening, at Lovforslaget i § 10 C. under a. i sine